

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisionis VI. Ad Februarii Quæsitum primum. Argumentum. Traditur definitio Sacramenti Eucharistiæ; circa quam tria referuntur. Unum theologicè, an essentia hujus Sacramenti consistat in Corpore ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

tumax, ut hortari non posset rationibus, & exemplis ad frequentiam Sanctissimæ Communionis; eidem esset notificanda obligatio, quam ex præcepto tenet, vi professionis, ut falius probatur infra in Decif. 49.

DECISIONIS VI.

Ad Februarii Quæsitum primum.

ARGUMENTUM.

Traditur definitio Sacramenti EUCHARISTIAE; circa quam tria referuntur. *Unum* theologicè, an essentia hujus Sacramenti consistat in Corpore Christi? An in speciebus consecratis? An in his, & illo simul? *Alterum* historicè quò referuntur sexdecim errores, ex tot hæresiarchis proditi contra Venerabile Sacramentum, ab initio Ecclesiæ usque ad præsens. *Tertium* methodicè, quò exarantur argumenta concludenter probantia, veram, & realem præsentiam Christi Domini in EUCHARISTIA.

SUMMARIUM.

- 1 Eucharistia. Sacramenti definitio.
- 2 Essentia Sacramenti Eucharistia in quo consistat?
- 3 Opiniones tres circa essentiam Sacramenti Eucharistia.
- 4 Errores hereticos sexdecim circa SS. Eucharistiam.
- 5 Judas Iscariotes primus hæreticus contra Eucharistiam.
- 6 Argumenta probantia veritatem SS. Eucharistia.

QUÆSITUM PRIMUM.

Quid sit Sacramentum EUCHARISTIAE.

- 1 **R**esponsum fuit. Sacramentum Eucharistia esse signum sensibile Corporis, & Sanguinis Christi, veraciter contenti sub speciebus panis, & vini post consecrationem factam a Sacerdote, sub certis verbis, cum debita intentione prolatis ex institutione divina, significantibus Corpus Christi sub eis realiter contineri. Quæ quidem definitio est Scoti in 4. dist. 8. q. 1. sub 1. quam referunt Maffrius ibid. dist. 3. qu. 1. num. 1. & Eminentiss. Cardin. de Laurea in 4. lib. sent. tom. 1. disput. 17. num. 6.

Circa quam definitionem tria reperi notabilia ab eruditissimo Clero Patavino in responsionibus de prompta. *Primum* spectans ad Theologos speculativos. *Secundum* ad Ecclesiasticos Historicos. *Tertium* ad Missionarios Apostolicos.

- 2 *Primum* notabile spectans ad speculativos Theologos fuit, in quo verè, & propriè consistat essentia Sacramenti Eucharistia? Cum enim ad hoc Sacramentum perficiendum multa concurrant, scilicet consecratio, Corpus, & Sanguis Christi, species consecrata, & usus, sive sumptio Sacramenti, disputabant Theologi, in quibus ex istis omnibus essentia Sacramenti Eucharistia propriè, & intrinsecè consistat? Et quidem relictis opinionibus Novatorum, qui docuerunt consistere vel in sola consecratione, vel in sola sumptione ad tradita per Maffrium in Theologia Morali disput. 18. num. 4. Castrum de Hæresib. verb. Eucharistia Hæres. 11. & Eminent. Bellarm. lib. 4. de Eucharistia. Tres sunt
- 3 opiniones Catholicorum circa præsentem quæstionem, ut notat Lessi. in Opuscul. posthum. de Sacramento Eucharistia qu. 73. art. 1. num. 7. & Colleg. Salmaticen. tom. 10. de Sacrament. in genere tract. 4. cap. 1.

dub. 2. n. 13. Prima est, quòd essentia hujus Sacramenti consistat in Corpore Christi, quòd continetur in recto sub Eucharistia, ut videtur sentire Thomas Valdensis tom. 2. de Sacrament. cap. 21. Sayr. libr. 1. cap. 1. de Sacrament. definit. q. 8. art. 6. §. Ad septimum. Card. de Lugo de Sacrament. Euchar. disp. 1. sect. 3. num. 36. & Colleg. Salmatic. dist. dub. 2. num. 15. & 16. ubi has rationes, & auctoritates cumulat. 1. Quia communiter loquendo, cum dicimus Sacramentum Eucharistia, intelligimus Corpus Christi. 2. Ex verbis Domini, qui ait: *Panem, quem ego dabo*; idest Sacramentum Eucharistia, caro mea est. 3. Quia Corpus Christi est res, & Sacramentum simul; ergo est Sacramentum Eucharistia; valet enim argumentum à propositione de prædicto copulato ad quamlibet ejus partem: ut Petrus est albus, & Musicus; ergo Petrus est albus, Petrus est Musicus. 4. Quia idem est Sacramentum Eucharistia, & Sacrificium, sed hoc in Missa est Corpus, & Sanguis Christi; ergo idem est Sacramentum. Cæterum hæc opinio communiter reprobat, eò quia cum de ratione Sacramenti sit esse, signum sensibile, Corpus, & Sanguis Christi (ut in Eucharistia existunt) non sunt signa sensibilia, & visibilia.

Secunda opinio est Scotistarum docentium, essentiam Sacramenti Eucharistia consistere in recto, in speciebus consecratis panis, & vini, connotantibus tamen Corpus, & Sanguinem Christi sub ipsis contenta in obliquo. Hoc probant. 1. ex Ecclesia, quæ in sequentia Missæ ait: *Fractio demum Sacramento, ne vacillet, sed memento, tantum esse sub fragmento, quantum toto regitur*. Fractio autem est specierum, non autem Corporis Domini sub eis contenti, nam sequitur Ecclesia dicere: *Signi tantum sit fractura, quæ nec status, nec statuta signati minuitur*. Ergo ipsæ species consecratae habent essentiam hujus Sacramenti & in ipsis consistit essentia hujus Sacramenti. 2. Ex collecta Missæ post Communionem incipiente *Purificent nos &c.* in qua dicitur *Sacramenta, quæ sumpsimus in numero plurali, ob pluralitatem specierum, in quibus Eucharistia Sacramentum consistit*. 3. Ex cap. Ego Berengarius de consecr. dist. 2. (sumpto ex actis Synodi Romanæ sub Nicolao Papa Secundo) in quo firmatur, *panem, & vinum, quæ in altari ponuntur, post consecrationem non solum sacramentum, sed etiam verum Corpus, & Sanguinem Domini nostri Jesu Christi esse*. Ergo Sacramentum est in speciebus panis, & vini consecratis. 4. Ex cap. cum Marthe 6. §. *distinguendum est de celebrat. Missar.* ubi Innocentius Papa Tertius docet, tria in hoc Sacramento esse distinguenda dicens: *Primum est Sacramentum, & non res (idest species consecrata). Secundum est Sacramentum, & res. (Videlicet species prædictæ, nec non Corpus, & Sanguis Christi). Tertium est res, & non Sacramentum, (hoc est ipsum Corpus, & Sanguis Christi) & ideo ibi subdit Gloss. in verb. Tertium in fine. Primum est tantum Sacramentum signans. Secundum est signans, & signatum. Tertium est signatum tantum. Ergo essentia Sacramenti stat in recto in speciebus consecratis, nempe primariò; secundariò autem, seu in obliquo in ipso Corpore, & Sanguine Domini sub ipsis contento. Ita Maffrius in 4. sent. d. dist. 3. n. 18. & in Theologia Morali d. dist. 18. n. 7. ac Emin. Card. de Laurea d. tom. 1. in 4. sent. dist. 17. art. 2. à n. 28. ubi etiam allegat verba Concilii Lateranensis, in quo dicitur: *Cujus corpus, & Sanguis in Sacramento Altaris continentur*; & idcirco concludit, quòd species panis, &*

vini

vini consecratae constituunt essentialiter Sacramentum Eucharistiae.

Tertia est opinio Recentiorum docentium: Sacramentum Eucharistiae proprie esse compositum ex speciebus, & Corpore Christi; sicut homo est ipsum compositum ex anima, & corpore, & Christus ex Deo, & homine. Hoc autem probant 1. Quia Sanctus Irenaeus lib. 4. contra haereses cap. 34. expresse docet, Eucharistiam constare duobus rebus, terrena, & caelesti: per terrenam intelligit species panis, & vini; per caelestem Corpus Christi, 2. Ex can. Hoc est, de consecrat. dist. 2. in quo habetur, Sacrificium Ecclesiae constare duobus, visibili scilicet elementorum specie, & invisibili corpore, & sanguine Domini, sicut Christi persona constat Deo, & homine. 3. Ex Sanctis Patribus Justino, Ambrosio, Theodoro, & aliis, qui comparant Eucharistiam cum Verbo Incarnato, quod sicut in Christo sunt duae naturae, divina, & humana, ex quibus unus est Christus: ita in hoc Sacramento sint duae naturae, scilicet Corpus Christi, & species externae, ex quibus unum constet Sacramentum. 4. Quia inter Corpus Christi, & species consecratas intervenit aliqua unio, nam ex illis fit quid unum; sicut ex speciebus, & substantia panis, in cuius locum Christus successit, quid unum fiebat; quamvis illa unio sit sublimior. Atqui hoc unum non est aliud quam hoc Sacramentum; quia hoc compositum ex speciebus, & Corpore Domini est unum signum efficax gratiae; ergo est unum Sacramentum. 5. Sacramentum Eucharistiae absolute est adorandum adoratione laicali ex Concil. Trident. sess. 13. cap. 5. Ergo si solae species haberent essentiam Sacramenti, ipsae jure proprio expeterent latram, quae tamen eis nisi per accedens, & secundum quid debetur. Ita Lessius de Sacrament. Eucharist. d. 9. q. 72. art. 1. num. 7. & 8. ubi citat S. Thom. in 4. dist. 8. q. 1. art. 1. Victoriam qu. 152. & Alanum lib. 1. de Eucharist. cap. 3. & seqq. Emin. Cardin. de Lugo de Sacram. Euchar. disp. 1. sect. 3. n. 35. & ibi Suarez disp. 42. sect. 2. & 3. Valentia 3. part. disp. 6. qu. 1. Coninch. qu. 73. art. 1. & Valquez disp. 167. cap. 5. Utraque opinio potest amplecti. Haec ultima videtur magis adaequata; siquidem species consecratae sunt signum externum, & sensibile. Caro autem Christi est cibus animae proveniens non ratione specierum, sed ratione Corporis Christi sub eis latentis, ut novissime notant Hermet. Theologic. part. 7. tract. de Eucharistia cap. 1. concl. 3. Layman lib. 5. tract. 4. n. 1. & 2. & novissime Agudius de Sacramentis part. 4. cap. 1. n. 32.

4 Secundum notabile ex responsis nostri Cleri collectum, spectans ad Ecclesiasticam Historiam continet sexdecim sequentes errores, quos evomit Infernus, & ejus miserrimi habitatores, Haeretici scilicet, & Haeresiarchae, à principio Ecclesiae, usque ad praesens, qui fuerunt.

5 I. Judas Iscariotes Haeticorum primus, qui non credidit Christi Domini realem praesentiam in Eucharistia; & fuit unus ex illis, qui auditis ejus verbis: Caro mea verè est cibus &c. scandalizati sunt, & dixerunt: Durus est hic sermo, & quis potest eum audire? Joa. 6. 60. ubi subdit Evangelista, Redemptorem statim dixisse: sed sunt quidam ex vobis, qui non credunt; sciebat enim ab initio quod ESUS, qui essent non credentes; & quis traditurus esset eum. Et ideo Judas conspirasse cum aliis ad oppugnandam Eucharisticam veritatem, docent S. Joan. Chrysost. Homil. 46. & D. August. tr. 27. uterque in dist. cap. 6. Joani. ut refert Sebastian. Salelles de materiis tribunali Doct. Clericali Tom. I. Lib. II.

lium S. Inquisitionis tom. 2. lib. 3. cap. 5. reg. 213. n. 8. ubi notat, quo possint Auctore gloriari omnes sectatores Haeticorum, impugnantium realitatem Corporis Christi in Eucharistia.

II. Montanistae, qui & Cataphrygae Haeretici, à quibus miscebatur sanguis infantis anniculi in Farina ad conficiendas Hostias consecrandas; ut ex D. August. haeres. 26. & ex S. Epiphani. haeres. 48. docet Emin. Card. Baron anno 173. num. 33.

III. Paulus Samosatrenus Episcopus Antiochenus, qui aiebat, Sanguinem Christi consecratum in Eucharistia esse corruptibilem. Emin. Cardin. Baronius, anno 265. num. 5. & 6.

IV. Manichaei, qui (ut erant impudicissimi) effundebant humanum semen in farinam, ex qua panem pro Eucharistia efformabant, negantes transsubstantiationem ejusdem panis in Carnem Christi, ut tradunt S. Cyrill. cath. 6. & S. Aug. de Haeres. n. 46.

V. Donatistae pariter negantes praesentiam Christi in venerabili Eucharistiae Sacramento, quod impie tradebant canibus, ut scribit S. Optatus Milevitan. lib. 2. contra Parmen. subdicens, ab ipsis canibus accensis rabie, eosdem Haeticos quasi latrones, & reos Sancti Corporis, dente vindice, laniatos fuisse, quod notat etiam Emin. Card. Bona. Rerum Liturg. lib. 2. cap. 17. num. 6.

VI. Nestoriani, qui sicut duas personas esse in Christo docebant Divinam unam, humanam alteram; ita in Sacramento Eucharistiae dicebant esse solam humanitatem Christi, absque Divinitate; ut ex Prateol. verb. Nestorius, & Gualter. cap. 8. saeculi quarti colligit idem Salel. regul. 144 n. 123. & 124. subdicens ibidem quod ipsi Nestoriani tenebant Eucharistiam esse sumendam in utraque specie, & in pane fermentato tam ab adultis, quam à parvulis.

VII. Tatianistae, qui Sacramentum Eucharisticum in sola aqua conficiebant, & ideo vocabantur hydroparastae Theodoret. Haetic. fabul. lib. 1. & Emin. Cardin. Baron. Anno 174. n. 10.

VIII. Mahometani, ex impio Mahomete provenientes, qui negant realitatem Carnis Christi in Eucharistia, & ex eis impius Averroes, qui sugillabat Christianos, tanquam Deum suum manducantes. Prateol. verb. Mahomet. & Salel. d. lib. 3. cap. 11. reg. 273. num. 125.

IX. Photius Pseudo Patriarcha Constantinopolitanus, & ejus sectatores, qui docuerunt, inter alios errores, Sanctissimam Eucharistiam non posse confici in pane azymo, non esse immiscendam aquam in calice, Laicos esse communicandos sub utraque specie, Corpus Christi non esse consecrandum, nisi in Feria 5. Cerae Domini, ipsum esse dandum pueris statim post Baptismum, & homines malos non recipere Carnem Christi, ut latius scribit Prateol. verb. Graeci, Alphons. de Castro verb. Eucharistia haeres. 713. & Salel. reg. 262. à n. 314. usque ad 324.

X. Illuminati Haeretici, qui oculos clauderant, dum elevaretur SS. Eucharistia, & docebant, licitum esse etiam non jejunis communicare, & illum plus gratiae accipere, qui majorem Hostiam, minus verò, qui minorem deglutiret. Gualter. cap. 28. saeculi 17. & Salel. dist. lib. 3. c. 19. reg. 315 n. 464. 467. 484.

XI. Arrabonarii, quorum alii vocati sunt Metamorphistae, Tropistae, & Energici, qui omnes negabant verum Corpus Christi contineri in SS. Eucharistia, sed nobis dari in tropo, & figura, seu energia, & virtute, tanquam pignus, & arrhabonem investiturae Paradisi. Prateol. verb. Arrabonarii n. 65. Gualt. sec. 16. c. 96. & 98. Salel. reg. 296. n. 756. & seqq.

B 2

XII. Oeco.

XII. Oecolampadius natione Germanus, Sanctæ Birgittæ quondam Monachus, deinde Lutheri discipulus, & tandem Antilutheranus, qui docebat illa verba: *Hoc est Corpus meum*, importare: *Hoc significat Corpus meum: & Hoc est figura Corporis mei*. Prateol. in verb. Joannes Oecolampadius. Salell. Reg. 290. n. 304.

XIII. Martinus Lutherus, qui docuit esse quidem in Eucharistia verum Christi Corpus, sed tantum secundum usum, id est, eo dumtaxat tempore, quo manducatur, & sumitur; non autem per existentiam permanentem; & ideo post celebratam Missam non esse servandam Eucharistiam in Altari. Alphons. de Castro verb. Eucharistia Hæres. 22. Prateol. & Gualter. quos citat Salell. Reg. 288. n. 89. 90. & 91. ubi subdit eundem Lutherum docuisse, sumendam esse Eucharistiam sub utraque specie panis, & vini etiam à Laicis, & non esse necessariam Confectionem Sacramentalem ante Communionem, sed solam Fidem communicantium.

XIV. Theodorus Beza, qui docebat in defectu panis, & vini posse confici Eucharistiam ex quo vis alto cibo, & potu. Gualter. secul. 16. cap. 26. Prateol. verb. Bezanita. Salell. Reg. 293. n. 658. & seqq. ubi notat, Theodorum Beza fuisse natione Burgundum, legumque Licentiatum; de quo etiam habetur in vita Sancti Francisci Salelli lib. 1. cap. 12. prope finem, quod ipse Sanctus Franciscus Genevæ disputavit de Fide cum eodem Theodoro Beza, qui fallus fuit suos errores, sed ne dimitteret juvenulam concubinam, quam adamabat, & tenebat, recusavit Catholicam Veritatem amplecti, quamvis esset annorum septuaginta, & propterea eum tandem diabolus rapuit in Orcum.

XV. Monasterienses, & ipsi Hæretici Anti-Lutherani progeniti à quodam Joanne Bocheldi Leidense Sutore, à quo acceperunt, quod forma consecrandi Eucharistiam hæc esse debebat: *Accipe, ede, memento Domini*. Ita Prateol. verb. Monasterienses, & Verbo Joannes de Leiden.

XVI. Et ultimo Calvinistæ, qui à Joanne Calvino eorum Magistro didicerunt, in SS. Eucharistia non esse pretiosissimum Corpus, & Sanguinem Domini nostri Jesu Christi: eam tamen esse conficiendam ex pane fermentato, ejus transubstantiationem inficiabantur, denegantes Eucharistiæ adorationem, & vocantes Lutherum idololatram, eo quia dixerat, Eucharistiam esse adorabile Sacramentum; præter alias Blasphemias contra Sanctissimam Eucharistiam, & Missæ Sacrificium, quas fuse narrat ex scriptis ejusdem Calvini Salell. dicto lib. 3. cap. 18. Reg. 292. à n. 620. & seqq. Ex quibus omnibus fideles colligere possunt quantus fuerit Amor Christi Domini in genus humanum, dum non recusaverit relinquere suum pretiosissimum Corpus, & Sanguinem in Venerabili Eucharistiæ Sacramento, quamvis sciret tor daemones, quot sunt Hæretici, & scelesti homines, insurrecturos in ipsum, ac blasphemias, injuriisque illum affecturos.

Tertium notabile pertinet ad Missionarios Apostolicos concernit argumenta, quibus probatur vera, & realis præsentia Christi Domini, ejusque Carnis, & Sanguinis in Eucharistia, & sunt sequentia. Primum: Verba ipsius Christi Matth. cap. 26. *Hoc est Corpus meum, quod pro vobis tradetur*. Hic est Sanguis meus, qui pro vobis effundetur. Sicut enim verè, & realiter traditum fuit Corpus Christi, & verus ejus sanguis effusus, non autem figuraliter, sic in Eucharistia verè, & realiter continetur ejus Corpus, &

Sanguis, non autem sub figura, ut volunt Hæretici: Exemplo conversionis Aquæ in vinum factæ à Christo in Cava Galileæ; & similitudine probi, & prædantis patris, qui si promississet, se relictum filio auri summam, & in ultimo testamento traderet serinium ipsi filio cum his verbis: *hoc est aurum, quod tibi promisi*: nemo dubitaret illic verum aurum contineri, & non figuraliter tantum. Sic cum Christus promississet, se relictum Discipulis Corpus suum manducandum, quando postea ipsum illis in cœna exhibuit dicens: *Accipite, & comedite hoc est Corpus meum*, de reali corpore non autem figurato loquutus fuit. Secundum, ex verbis Pauli Apostoli, qui 1. Cor. 10. ait: *Calix benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio Sanguinis Christi est? & panis, quem frangimus, nonne participatio Corporis Christi est?* & iterum: *Quicumque manducaverit panem hunc, vel biberit calicem Domini indignè, reus erit Corporis, & Sanguinis Domini*. Quomodo ergo reus erit Corporis Domini indignè manducati, qui non manducat Corpus Domini; sed tantum ejus figuram? Tertium. Testimonia Sanctorum Patrum, qui in primitiva Ecclesia apertè locuti sunt, in Eucharistia esse verè, & realiter Corpus, & Sanguinem Christi, siquidem ipsimet Hæretici fatentur, credendum esse scriptis SS. Patrum, qui sex primis sæculis floruerunt. Rich. Ardekim tom. 1. tract. 1. cap. 10. quest. 7. De ord. success. Pontificum Romanor. 6. & 7. sæculo pag. mihi 73. Idè S. Cyprian. sermon. de Cœna Dom. ait: *Panis iste, quem Dominus Discipulis suis porrigebat, non effigie, sed natura mutatus est, cum potentia verbi effectus est caro*. Quid quæso clariùs dici potest? Sanctus Hilari. lib. 8. de Trinit. scribit: *De veritate Carnis & Sanguinis non est relictus ambigendi locus*. S. August. serm. in Ps. 33. ait: *Ferebatur in manibus suis*. Quomodo hoc intelligatur in Davide secundum litteram non invenimus, in Christo autem invenimus; ferebatur enim Christus in manibus suis, quando commendans ipsum Corpus suum ait: *Hoc est Corpus meum*; ferebat enim illud Corpus in manibus suis. Concordat Sanctus Joannes Damascenus de Fide lib. 4. cap. 14. dicens: *Dominus dixit: hoc est non corporis signum, sed Corpus: non Sanguinis signum, sed Sanguis*. Palmer S. Epiphani. in 7. synodo ait 6. *Nunquam invenies (inquit) neque Dominum, neque Apostolos, neque Patres incrementum illud Sacrificium, quod à Sacerdote offertur, imaginem dixisse, sed ipsum Sanguinem*. Eandem veritatem apertissimis verbis professi sunt S. Ambros. & S. Cyrill. Jerosolimitan. in lectionib. 2. Noct. ser. 4. & 5. infra Octav. Corpor. Christi, & S. Cyrill. Alexandrin. in 3. Noct. Octav. ejusdem festi, adeo ut negare realem existentiam Corporis, & Sanguinis Domini in Eucharistia idem sit, ac dicere, supra dictos SS. Patres fuisse Hæreticos, & ab Ecclesia separatos. Quod quidem est horrendum dictu: cum imò ipsi fuerint primitivæ Ecclesiæ præcipui Doctores, ac defensores, & absque dubio constet, primitivam Ecclesiam nunquam negasse dictam realem præsentiam, sed illam semper docuisse, & per suos Patres, & Doctores posteris tradendam proposuisse. Quartum, & non leve argumentum hujusce veritatis sumitur ex illa manifesta accusatione, quam pagani faciebant contra fideles, primitivæ Ecclesiæ, vocando illos Antropophagos, id est commestores carnis humanæ, quia manducabant Christi Carnem & Sanguinem in SS. Eucharistia, ut scribit Tertullian. qui vixit secundo, circiter, Christi ævo; lib. 6. Apolog. contra Celsum cap. 7. & 9. Quomodo igitur primi Christiani verè, & primitivæ Ecclesiæ,

fuis-

fuisse accusati ab Ethnicis, ut *Antrophagi*, si in Eucharistia panem tantum, & vinum manducarent, non autem Carnem, & Sanguinem Domini? Quæ quidem argumenta latius enarrant Andr. de Castellana in *suo Mission. Apostolic. par. 4. Instruct. 5.* & novissimè Rich. Ardekim in *Theolog. Tripartita dict. tom. 1. de Sacramento Eucharistia cap. 3.*

DECISIONIS VII.

Ad Februarii Quæsitum secundum.

ARGUMENTUM.

Continet undecim non inelegantes differentias inter hoc, & alia sex Sacramenta Ecclesiæ, quarum ultima est, EUCHARISTIAM nutrire etiam corpora devotè communicantium; idque pluribus exemplis comprobatur.

SUMMARIUM.

1. Differentia undecim inter Sanctissimam Eucharistiam, & alia Sacramenta.

2. Exempla eorum, qui vivebant sola Eucharistia absque alio cibo.

QUÆSITUM SECUNDUM.

Per quid differat Eucharistia à cæteris Sacramentis.

Undecim Differentias collegi ex Responsionibus transmissis. Prima ex materia, & forma, quæ est omnino diversa à materiis, & formis aliorum Sacramentorum. Emin. Card. de Lugo de *Sacramen. Eucharist. disp. 1. n. 2.* Secunda, ratione finis, nam Eucharistia instituta est ad conservandam, & augendam vitam spiritualem animæ, non secus, ac cibus materialis conservat vitam naturalem, qui finis non competit ex propria institutione alteri Sacramento *Concil. Trid. sess. 13. cap. 2.* Tertia, nam cætera Sacramenta materiæ ulu perficiuntur, dum scilicet alicui administrantur; at Eucharistia perficitur sola consecratione ipsius materiæ, & verum Sacramentum esse non desinit, quamvis in Pixide asservetur. *Catech. Roman. de Sacram. Eucharist. cap. 9. Less. de eod. Sacramen. quest. 78. n. 1.* Emin. Card. de Lauræa de *Eucharist. disput. 17. art. 3.* & Mastr. in *Theolog. Moral. disp. 18. n. 4.* Quarta; quia in conficiendis aliis Sacramentis nulla fit materiæ, atque elementi in aliam naturam mutatio; in Eucharistia verò substantia panis, & vini mutatur in Corpus, & Sanguinem Christi. *Cap. Panis est, de consecrat. disp. 4. Catech. Roman. d. Cap. 9.* Quinta, quia reliqua Sacramenta perficiuntur à Ministro, ut Minister est; sed Sacramentum Eucharistiæ perficitur à Ministro, ut immediate repræsentat Christi personam; sicut lex vetus data fuit ab Angelo, ut immediate repræsentante ipsum Deum; unde Angelus sape dicebat: *Ego Dominus*, ut observat Lessius d. *quest. 78. art. 1.* Sexta, quia Eucharistia semper habet effectum suum, id est Corpus Christi; alia autem Sacramenta non semper habent effectum realiter, ut ex Scoto in 4. *dist. 8. quest. 1.* notat Emin. Card. de Lauræa d. *disp. 17. art. 3.* Septima, quia Sacramentum Eucharistiæ est fons, & origo gratiæ, continens Christum Dominum, auctorem totius gratiæ; cætera verò Sacramenta sunt veluti rivuli, recipientia ab hoc fonte quicquid boni, & perfectionis habent: *Catech. Rom. de Sacram. Euchar. cap. 46. S. Thom. 3. par. 9. 79. art. 1.* Octava, quia Sacramentum Eucharistiæ adoratur cultu latræ, non autem reliqua; ut ex SS. Ambr. Chrysost. & August. demonstrat Layman. *lib. 5. tract. 4. cap. 1. num. 3.* & Baldellus *tom. 2. lib. 3. disp. 8. num. 15. 16. & 17.* Nona, quia cætera Sacramenta non sunt Sacrificia: at Eucharistia Sacramen-

tum est, & Sacrificium; in ea enim continetur Hostia mundissima, quæ offertur æterno Patri. Canus de *locis Theol. lib. 12. cap. 13. in fin.* Decima, quia alia Sacramenta conferunt gratiam in eodem instanti, quo recipiuntur; sed SS. Eucharistiæ Sacramentum diffundit suam gratiam in animam illud recipientem toto tempore, quo species Sacramentales durant in stomacho, eandem gratiam augendo, ut ex Cajetan. Valent. Suarezio, Averfa, Hiqueo, & aliis, probabilius esse ostendit Emin. Cardin. de Lugo de *Euchar. disp. 12. n. 48. & seqq. usque ad n. 66.* Mastr. in 4. *sent. disp. 3. n. 415.* & in *Theolog. Moral. dict. disput. 18. n. 54.* Undecima, quia Eucharistia præter plurimos spirituales effectus, quos operatur in anima, de quibus infra Mense Octobri, extendit etiam suam Virtutem ad corpora illorum, qui devotè eam sumunt; dum plurimi vixerunt longo tempore absque alio cibo, quam sacra Communionem, ut ex sequentibus exemplis.

I. Sanctus Gerasimus Abbas quadraginta dies absque cibo jejunos transibat, contentus sola Eucharistiæ participatione, Boland. in *Actis SS. Mart. tom. 1.*

II. Simeon stultices sapiens absque cibo, & potu quadraginta dies jejunavit, & nisi die Paschæ sumpto Christi Corpore quidquam sumebat, Theodoret. in *Hist. Reliq. cap. 26.*

III. S. Catharina Senensis à die Cinerum, usque ad Ascensionem Domini sine cibo perduravit, sola Eucharistiæ Communionem contenta, Friger. in *eius vita lib. 1. c. 8. n. 5.* & Blofius in *Monih. in append. ad d. Sanctam.* Idcirco de ea sic profertur, & profert Ecclesia in Missa ejusdem sanctæ post Communionem: *Æternitatem nobis Domine conferat, qua pasci sumus mensa cælestis, qua Beata Catharina Virginis vitam etiam aluit temporalem.*

IV. S. Rosa Peruana solo Eucharistico cibo satiata integras, nihil aliud degustando, transigebat hebdomadas. Bertolin. in *eius vita cap. 22.*

V. De Erone Monaco, non nisi per tres menses comedisse suscepta sola Communionem sacramentali, scribunt in *vitis PP. lib. 8. cap. 32.*

VI. Sancto Liberali Altinensi, cujus ossa Tarvisii honorantur, concessum fuisse, ut Dominico quoque die spiritali alimonia Corporis, & Sanguinis Christi, & sine ullo alio cibo reliquum tempus perageret, refert Petr. de Natal. *lib. 4. cap. 93.*

VII. S. Ebrulphus Abbas octogenarius, in gravem morbum lapsus, dies quadraginta septem vixit nihil prorsus esculenti, aut poculenti sumens præter aquam solam, & Corpus, & Sanguinem Christi, *Sur. tom. 6.*

VIII. Liduvina puella devota intra octo & viginti annos, nullo corporali cibo refecta, solo Dominici Corporis Sacramento per singulos dies Dominicos accepto, victitabat; corpus attenuatum solis nervis coherebat, & ossibus; carnes consumptæ vires ademerant, Circa Anno 1424. Krentizius in *Wandalia lib. 11. cap. 3.*

IX. B. Catharina Genuensis tempore Quadragesimæ, & Adventus nullo corporali cibo vescabatur, solaque Eucharistia nutrita illis temporibus vivebat, Hocque prodigium fuit in ea viginti tribus annis, tempore Quadragesimæ, & Adventus: reliquo etenim tempore cibum corporalem sumebat, *Ejus vita cap. 4. impressa Genuæ ann. 1677.*

X. B. Angela Pulginas tantam fortitudinem, & nutrimentum; ex hoc Sacratissimo reportabat Convivium, ut per duodecim annos continens nihil corporalis cibi degustaret, plenè satiata hac esca Cælesti,